

John P. Strelecky

**CAFENEAUA de la
CAPĂȚUL LUMII**

Traducere din limba engleză de
FABIANA FLORESCU

LITERA
București
2020

Avansam încet pe autostradă, într-un ritm care făcea mersul pe jos să pară o cursă nebunească de mașini. După o oră în care ne-am târât centimetrul cu centimetrul, traficul s-a blocat complet. Am apăsat cu putere butonul de căutare automată a posturilor de radio, în încercarea de a găsi orice semn de viață inteligentă. Zadarnic însă.

După ce au trecut douăzeci de minute fără ca cineva să se fi mișcat din loc, oamenii au început să iasă din mașini. Asta nu rezolva propriu-zis nimic, atât doar că acum fiecare dintre noi putea să se plângă cuiva din afara propriului automobil, ceea ce constituia o schimbare plăcută de ritm.

Șoferul dubei din fața mea tot repeta că avea să i se anuleze rezervarea dacă nu ajungea la hotel până la ora șase. Femeia aflată în decapotabila din stânga mea era la telefon, plângându-se cuiva de ineficacitățile infrastructurii rutiere. În spatele meu era un autocar plin cu jucători din liga mică

de baseball, care își scoteau din minți însoțitoarea. Aproape c-o auzeam gândind că este ultima oară când se mai oferă voluntară pentru ceva. În esență, eu eram doar o verigă neînsemnată dintr-un lanț al nemulțumirilor.

Într-un final, după alte douăzeci și cinci de minute fără vreun semn că aveam să ne mai urnim vreodată din loc, și-a făcut apariția o mașină de poliție, traversând porțiunea de iarbă care separa cele două sensuri de mers ale autostrăzii. La fiecare treizeci de metri mașina se oprea, pesemne pentru a-i informa pe oameni despre ceea ce se întâmplă.

„Spre binele acelu polițist“, mă gândeam eu, „sper că sunt echipați pentru o revoltă“.

Ne așteptam toți rândul, cu o nerăbdare înverșunată. Atunci când polițistul a ajuns în sfârșit și în dreptul nostru, ne-a spus că o cisternă cu materiale potențial toxice s-a răsturnat la aproximativ opt kilometri în fața noastră. Drumul a fost complet închis. El ne-a explicat că opțiunile noastre erau fie să ne întoarcem și să urmăm o rută alternativă – deși, practic, nu prea erau alte variante –, fie să așteptăm ca drumul să fie curățat. Ceea ce avea să dureze, probabil, încă o oră.

M-am uitat cum polițistul se îndrepta spre următorul grup de șoferi inconsolabili. Atunci când tipul

cu duba și-a exprimat iarăși îngrijorările legate de rezervarea lui de la ora șase, am decis că răbdarea mea a luat sfârșit.

– Parcă mereu mi se întâmplă lucruri de genul ăsta atunci când încerc să evadez și eu pentru o vreme, am mormăit în barbă.

Le-am explicat noilor mei prieteni, care îmi erau prieteni cam la fel ca cei din copilărie, pe criteriul proximității, că frustrarea mea a atins cote maxime și că mă duceam să încerc altă rută. După încă un ultim comentariu legat de rezervarea lui de la șase, șoferul dubei mi-a făcut loc și am traversat scuarul, pornind într-o nouă direcție.

Înainte să plec în excursie, îmi listasem de pe internet indicațiile rutiere. La acel moment, părea un gest foarte inteligent. „Nu am nevoie de hartă“, mă gândeam eu. „Tot ce trebuie să fac este să urmez aceste indicații simple și clare.“

Cum acestea erau acum inutile, mi-am deschis telefonul și aplicația GPS pe care acesta o oferea. Dar pe ecran îmi apărea întruna același mesaj: „Sistem indisponibil“. Mi-era dor de atlasul rutier pe care obișnuiam să-l iau cu mine în toate excursiile cu mașina.

Mergând spre sud, știind în același timp că eu trebuia să conduc spre nord, frustrarea mea creștea. Cei zece kilometri fără nici o ieșire s-au făcut douăzeci, treizeci și apoi patruzeci.

„Și atunci când voi găsi o ieșire, nu prea va mai conta, din moment ce nu am nici cea mai vagă idee despre cum ar trebui să ajung acolo unde am de mers“, mi-am zis cu voce tare, demonstrând încă

o dată că starea mea mentală se degrada tot mai mult.

Într-un final, la kilometrul patruzeci și cinci, a apărut o ieșire.

„Nu se poate“, mi-am spus, în timp ce viram spre capătul ieșirii de pe autostradă. „Sunt probabil în singurul loc din lume în care nu există o benzinărie, un fast-food sau orice altceva la o intersecție pe autostradă.“ M-am uitat în stânga mea. Nu era nimic, iar pe dreapta priveliștea era la fel de goală.

„Păi atunci“, mi-am spus, „pare că nu prea contează în ce direcție merg.“

Am luat-o la dreapta, reținând că mergeam acum spre vest, pentru ca la următoarea intersecție care îmi va ieși în cale să fac iar dreapta. În felul acesta, cel puțin aveam să mă îndrept din nou spre nord. Drumul avea două benzi: una care mă ducea încă și mai departe față de locul de unde venisem și cealaltă care mă ducea înapoi. Habar n-aveam pe care dintre ele trebuia să o urmez. Erau puține mașini. Semne de civilizație, încă și mai puține. Mai vedeam din când în când câte o casă, câte o fermă, și, în rest, nimic altceva decât păduri și pășuni.

O oră mai târziu deja mă rătăcisem efectiv. Singurele intersecții de care am dat erau foarte mici și marcate cu acel tip de indicatoare care îți spun

imediat că ai dat de bucluc. Când de șaiszeci și cinci de kilometri nu ai mai văzut nici țipenie de om și când drumul pe care te afli are o denumire care începe cu termenul „veche“, ca de pildă „Vechea autostradă 65“, situația începe să-ți pară destul de sinistă.

La următoarea intersecție, care nu era propriu-zis mai mare decât cele pe lângă care trecusem deja, am făcut dreapta. A fost un gest de disperare. Cel puțin aș fi urmărit direcția dată de busolă, chiar dacă habar nu aveam unde mă aflam. Spre disperarea mea, și acest drum era tot unul „vechi“.

Era aproape ora opt seara și soarele apunea. Pe măsură ce se lăsa seara, sentimentul meu de frustrare creștea.

„Trebuia să fi rămas pe autostrada principală“, mi-am spus eu furios. „Eram atât de supărat că o să pierd încă o oră, iar acum am pierdut deja două și nu am nici cea mai vagă idee unde naiba mă aflu.“

Am dat un pumn în capotă, de parcă mașina ar fi avut vreo vină în situația de față sau de parcă asta ar fi ajutat cu ceva.

Încă cincisprezece, douăzeci și cinci, treizeci de kilometri parcurși, și tot nu se zărea nimic. Acum rămăsesem cu mai puțin de jumătate de rezervor de benzină. Din câte îmi dădeam seama, să fac cale-întoarsă nu mai era o opțiune. Cu benzina rămasă nu

Respect puteam să mă întorc de unde plecasem, asta presupunând că aş fi nimerit locul. Chiar dacă mi-aş fi dat seama cum să ajung înapoi, tot drumul nu dădusem oricum de nici o benzinărie.

Singura mea variantă era să mă încăpăţânez să merg înainte şi să sper că voi găsi într-un final un loc în care să pot face plinul şi să iau ceva de mâncare. Nivelul meu de frustrare continua să meargă în sensul opus acului de la indicatorul de benzină.

Plecasem în călătorie tocmai ca să scap de frustrări. Acasă aveam parte de ele din belşug, din pricina slujbei, a facturilor şi, într-o anumită măsură, a vieţii mele în general. Nu mai aveam nevoie de aşa ceva şi aici. Se presupunea că aceasta era şansa mea de a mă relaxa şi de „a-mi reîncărca bateriile“.

„Ce expresie ciudată“, mi-am spus. „Să-mi reîncarc bateriile.“ „Consumă, reîncarcă, consumă, reîncarcă... cum ne poate duce asta într-o direcţie pozitivă?“

Soarele se prăvălise acum cu totul dincolo de linia copacilor, iar apusul punea treptat stăpânire pe regiunea aceea campestră. Dârele roz şi portocalii care brăzdau norii reflectau ultima zvâcnire a zilei, cu toate că eu, unul, nu mă prea uitam la cer, concentrându-mă la drum şi la situaţia mea care se înrăutăţea de la un minut la altul. Nici aici nu vedeai picior de om.

Mi-am coborât iar privirea la indicatorul de benzină.

– Mai puţin de un sfert de rezervor şi tot scade, am spus cu voce tare.

Ultima oară când am dormit în maşină a fost atunci când mă întorceam de la facultate. Dar asta fusese cu mulţi ani în urmă şi nu plănuisem tocmai să retrăiesc evenimentul. Din păcate, părea din ce în ce mai probabil să se întâmple.

„Voi avea nevoie de somn“, mă gândeam eu, „ca să mă întremez şi să merg după ajutor odată ce maşina va rămâne fără benzină.“